

NAGY GÁBOR

Udvar diófával

Mahagóni barnára festették a régen rozsdaszín
kaput, nyolcévesen a harmadik
lépcsőről pipiskedve is alig érem fel
a rézhideg kilincset, keservesen felnyög

a zsanér, egész testemmel ellenfeszülök,
a lépcsőház nyirkos, félkörív boltozat mögött
nyílik az udvar a két hatalmas, nagypapa
ültette diófával, a kék eget zöld

lombok ringatják, ilyennek hittem az édent
sokáig, mégsem lepődtem meg, csak
elszontyolodtam, mutattam a gyerekeimnek
a félrebillent udvart, itt játszottam indiánosdit,

csak az egyik diófát kivágták, dédapátok
mikor ültette, rátok is gondolt, közben
a hideg kirázott, a hold maszatos
lencséjében egy rövidnadrágos kisfiú játszik,

felénk fordulva kikerekedik a szeme,
de a gyerekeim észre sem veszik az idegen
kölyköt, ahogy a diótörővel ügyetlenkedik,
a konyhaasztal csataterén gyülekeznek

a dióbél-koponyák, nagypapa roppant,
én leszedem a csonthéjat, lehúzó a keserű
sárga hártyát, fehér húsuk mint a velő,
édes és ropogós, emlékeztek

ti is a vasszécsenyi diófákra,
egy a belső udvaron, terebélyes, hangyák
mászta, göthös, a zöld dióburok
üszkösödött, a béle üveges, hitvány,

a külső udvari fiatalabb, nagy szemű
és ízes, mintha csak távoli rokonok lennének,

de nagypapa fái egymásra hajoltak,
ikrek, elámulva közös különségük titkán,

nem tudom, az udvarral mit akartam
mondani nektek, de azóta nagyapával
ha sétálunk, szabad bal kezem felétek nyújtom,
mintha lenne már, aki belekapaszzkodjon.

Harag

Mért nem vigyáz rá jobban a mama,
kértem számon anyámat, *nyitva*
a papa slicce, elfúlt a hangom,
anyám csitított, *elfáradt a mama is,*

tüdőrákos nagyapámat markos férfiak
lebbentették a kórházba, szenteste délután,
többé nem láthattam, Kádár alatt puritánul
viszonyultak betegséghez, fenyőfához,

szilveszter előtti reggel apámat hívatta,
borotválja meg – benne bízott, bár
a késtől apám már elszokott, zsilett-
pengéje volt osztrákból –, kisimult arccal

halni meg, akkor ez megnyugtatót:
akarata szerint való, akarni a meghalás
rituálóját, ez illett nagyapámhoz,
idősebb volt az évszázadnál,

apám viszont nem volt a formák embere,
bólintott, mikor biztattam, *kitartás,*
Apu, bénult szemhéja alól
meredt rám vizenyős kék szeme,

utólag számolt be a doktornő,
nem tudott a horizont fölé pillantani,
a hátsó agyat ért trombózis következtében
beszélni se haldokló apám,

a telefonban némán sírt a fiam,
nemrégiben kipirosodó szemöldökkel
állt élelem: *nem kéne cigiznie a Papának,*
láttam, nem csak apámra, rám is haragszik.

Halálhír

Meghalt a papa mondtam fiamnak
mintha én haltam volna meg öneki
most akkor ki is halt meg
igazán ki a halandó

